

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2004. gada 16. septembrī *

Lieta C-400/02

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam,

ko *Bundesarbeitsgericht* (Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2002. gada 27. jūnijā un kas Tiesā reģistrēts 2002. gada 12. novembrī, tiesvedībā

Gerard Merida

pret

Bundesrepublik Deutschland.

* Tiesvedības valoda — vācu.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*], tiesneši Ž. P. Puisošē [*J.-P. Puissochet*], H. N. Kunja Rodrigess [*J. N. Cunha Rodrigues*] (referents), R. Šintgens [*R. Schintgen*] un N. Kolnerika [*N. Colneric*],

ģenerālvokāte K. Štiksa-Hakla [*C. Stix-Hackl*], sekretāre M. F. Kontē [*M.-F. Contet*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2004. gada 15. janvārī,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- Ž. Meridā [*G. Merida*] vārdā — F. Lorencs [*F. Lorenz*], *Rechtsanwalt*,

- Vācijas Federatīvās Republikas [*Bundesrepublik Deutschland*] vārdā — V. D. Plesings [*W.-D. Plessing*], pārstāvis, kuram palīdz E. H. Neierts [*E. H. Neuert*], *Rechtsanwalt*,

- Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — G. Brauns [*G. Braun*], R. Liāls [*R. Lyal*] un D. Martins [*D. Martin*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerālvokātes secinājumus tiesas sēdē 2004. gada 5. februārī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz EKL 39. panta interpretāciju.

- 2 Šis lūgums tika iesniegts saistībā ar prāvu starp Francijas pilsoni Meridā kungu un Vācijas Federatīvo Republiku par to, kā aprēķināms pagaidu papildu pabalsts (*Überbrückungsbeihilfe*, turpmāk tekstā — “pagaidu pabalsts”), ko pēdējā minētā valsts šai personai izmaksājusi, piemērojot 1971. gada 31. augusta *Tarifvertrag zur sozialen Sicherung der Arbeitnehmer bei den Stationierungsstreitkräften im Gebiet der Bundesrepublik Deutschland* (Koplīgums par darbinieku, kurus nodarbina Vācijas Federatīvajā Republikā izvietotie bruņotie spēki, sociālo nodrošinājumu; turpmāk tekstā — “TV SozSich”).

Atbilstošās tiesību normas

Kopienų tiesiskais regulējums

- 3 Saskaņā ar 7. pantu Padomes 1968. gada 15. oktobra Regulā (EEK) Nr. 1612/68 par darba ņēmēju brīvu pārvietošanos Kopienā (OV L 257, 2. lpp.):

“1. Darba ņēmējam, kas ir dalībvalsts pilsonis, citā dalībvalstī pilsonības dēļ nedrīkst piemērot citādus darba un nodarbinātības nosacījumus, kā minētās valsts darba

ņēmējiem, īpaši attiecībā uz atalgojumu, atlaišanu un bezdarba gadījumā — atjaunošanu darbā vai atkārtotu pieņemšanu darbā.

[..]

4. Jebkura koplīguma, individuāla līguma vai jebkura cita kolektīva regulējuma klauzula par tiesībām uz darbu, nodarbinātību, atalgojumu un citiem darba vai atlaišanas nosacījumiem nav spēkā tiktāl, ciktāl tā izvirza vai pieļauj diskriminējošus nosacījumus attiecībā uz darba ņēmējiem, kas ir citu dalībvalstu pilsoņi.”

Valsts tiesiskais regulējums

4 *TV SozSich* 4. pants par pagaidu pabalstu paredz:

“1. Pagaidu pabalstu izmaksā:

[..]

- b) kā papildinājumu *Bundesanstalt für Arbeit* (Federālā nodarbinātības biroja) maksājumiem, ko piešķir bezdarba dēļ vai saistībā ar profesionālās apmācības pasākumiem (bezdarba pabalsts, bezdarbnieku sociālais pabalsts, uzturlīdzekļu pabalsts);

[..].

3. a) (1) Pagaidu pabalsta, ko izmaksā kā papildinājumu pārkvalificēšanās stipendijai (1.a) punkts), aprēķina bāze ir pamata darba samaksa, kas ar koplīgumu paredzēta 16. panta 1.a punktā 1966. gada 16. decembra [*Tarifvertrag für die Arbeitnehmer bei den Stationierungstreitkräften im Gebiet der Bundesrepublik Deutschland* (Darbinieku, kurus nodarbina Vācijas Federatīvajā Republikā izvietotie bruņotie spēki, koplīgums; turpmāk tekstā — “TV AL II”)], kas darbiniekam pienācās brīdī, kad tas tika atbrīvots no darba, par veselu kalendāro mēnesi, pamatojoties uz darba līgumā paredzēto parasto darba laiku [..].

[..]

- b) Pagaidu pabalsta, ko izmaksā kā papildinājumu *Bundesanstalt für Arbeit* veiktajiem maksājumiem (1.b) punkts), [..] aprēķina bāze ir iepriekš a) punktā paredzētā aprēķina bāze, no kuras atņemti likumīgie ieturējumi no algas. Veicot fiktīvu algas nodokļa un sociālā nodrošinājuma nodevu aprēķinu, ir jāvadās pēc nodokļu un sociālā nodrošinājuma kritērijiem, kas uz darbinieku attiecas pagaidu pabalsta izmaksāšanas brīdī, tomēr neņemot vērā samazinājumus, ko norāda nodokļu kartē (“*Lohnsteuerkarte*”).

4. Pagaidu pabalsta summa ir šāda:

- pirmajā gadā pēc darba attiecību izbeigšanas — 100 %,
- sākot no otrā gada — 90 %,
- no starpības starp aprēķina bāzi (3.a) vai 3.b) punkts) un maksājumiem, kas minēti iepriekš 1. un 2. punktā.

Ja pagaidu pabalstu izmaksā papildus *Bundesanstalt für Arbeit* maksājumiem vai likumiskajiem slimības vai negadījumu apdrošināšanas pabalstiem, tam jāpievieno summa, kas nepieciešama, lai segtu algas nodokli.

[..]”

5. Saskaņā ar 2. punktu *Erläuterungen und Verfahrensrichtlinien zum TV SozSich — Neufassung 1992* (Paskaidrojumi un procesuālās vadlīnijas attiecībā uz koplīgumu — jaunā 1992. gada versija, turpmāk tekstā — “Paskaidrojumi un vadlīnijas”):

“Attiecībā uz 4. panta 1. punktu:

[..]

- 2.6.5. Maksājumi, kas izmaksāti bezdarba dēļ un ko pārrobežu darba ņēmējs, kurš nāk no kādas Eiropas Savienības valsts, var saņemt tikai savā dzīvesvietas valstī, principā ir ekvivalenti *Bundesanstalt für Arbeit* maksājumiem, ja pārrobežu darba ņēmējs no savas pašreizējās dzīvesvietas varēja veikt darbības Vācijas darba tirgū.

[..]

Attiecībā uz 4. panta 3. punktu:

[..]

- 2.8.5. Ja atlaišanas brīdī darbinieks bija atbrīvots no algas nodokļa, piemērojot dubultās nodokļu uzlikšanas novēršanas konvenciju, nodokļu ieturējumi, kas būtu jāveic attiecībā uz citādā ziņā līdzīgu Vācijas darbinieku, kura dzīvesvieta ir Vācijā, tiek ņemti vērā, nosakot 3.b) punktā paredzēto aprēķina bāzi.

[..]

Attiecībā uz 4. panta 4. punktu:

[..]

- 2.9.4. Ja darbinieks, pamatojoties uz 2.6.5. punktu, saņem pagaidu pabalstu papildus ārvalsts sociālā nodrošinājuma iestādes maksājumiem, pagaidu pabalsta summu aprēķina, vadoties pēc *Bundesanstalt für Arbeit* piešķirtā maksājuma, uz kuru pabalsta saņēmējam būtu tiesības, ja viņa dzīvesvieta būtu bijusi Vācijas Federatīvās Republikas teritorijā. Ja maksājums, ko tas faktiski saņem, ir lielāks, starpību atskaita, pamatojoties uz 5. pantu.”
- 6 Vadoties pēc *TV SozSich* 5. panta, maksājumi, kas nav 4. panta 1. punktā paredzētie maksājumi, uz kuriem darbiniekam ir tiesības, tiek ņemti vērā attiecībā uz pagaidu pabalstu.
- 7 Konvencija starp Francijas Republiku un Vācijas Federatīvo Republiku ar mērķi novērst dubultu nodokļu uzlikšanu un paredzēt noteikumus par savstarpēju administratīvu un juridisku palīdzību ienākumu un īpašuma nodokļu jomā, kā arī attiecībā uz patentmaksu un zemes nodokļiem, kas noslēgta 1959. gada 21. jūlijā un vēlāk grozīta (turpmāk tekstā — “Dubultās nodokļu uzlikšanas konvencija”), 14. panta 1. punktā nosaka:

“Atalgojumu, darba algu un citu līdzīgu darba samaksu, kā arī vecuma pensiju, ko viena Līgumslēdzēja valsts [...] izmaksā fiziskām personām, kas ir otras valsts rezidentes, par pašreizējiem vai agrākiem administratīviem vai militāriem pakalpojumiem, apliek ar nodokļiem tikai pirmajā valstī. Tomēr šo noteikumu nepiemēro gadījumos, kad šī darba samaksa tiek izmaksāta personām, kurām ir otrās valsts pilsonība, bet tām vienlaikus nav pirmās valsts pilsonības; šādā gadījumā šis darba samaksas apliek ar nodokļiem tikai valstī, kurā šīs personas ir rezidentes.”

Pamata prāva un prejudiciālais jautājums

- 8 Meridā līdz 1999. gada 30. novembrim ieņēma civilu amatu Francijas bruņotajos spēkos, kas bija izvietoti Bādenbādenē [*Baden-Baden*] (Vācija), vienlaikus dzīvojot Francijā. Viņa darba līgumam bija piemērojams *TV AL II*, un darba samaksu viņam maksāja Vācijas iestādes viņa darba devēja vārdā un uz tā rēķina.
- 9 Saskaņā ar Dubultās nodokļu uzlikšanas konvencijas 14. panta 1. punktu bruto samaksa, ko Meridā saņēma sakarā ar savu profesionālo darbību, pēc tam, kad tika atskaitītas Vācijā samaksātās sociālā nodrošinājuma nodevas, bija apliekama ar nodokļiem Francijā. Tā kā Francijas algas nodokļa likme bija zemāka par Vācijā piemēroto algas nodokļa likmi, Meridā neto ienākumi bija lielāki par tiem, ko saņēma darbinieks, kas atradās identiskā situācijā, bet dzīvoja Vācijā.
- 10 Pēc darba līguma izbeigšanas Meridā saņēma pagaidu pabalstu saskaņā ar *TV SozSich* 4. pantu. Nosakot tā aprēķina bāzi, Vācijas iestādes, veicot fiktīvu aprēķinu, no *TV AL II* paredzētās pamata darba samaksas, “kas attiecīgajai personai pienācās atlaišanas brīdī par veselu kalendāro mēnesi”, atskaitīja ne tikai Vācijas sociālā nodrošinājuma nodevu summu, bet arī Vācijas algas nodokli. Turklāt, piemērojot *TV SozSich* 5. pantu un Paskaidrojumu un vadlīniju 2.9.4. punktu, Vācijas iestādes no pagaidu pabalsta, kas izmaksāts Meridā, atskaitīja Francijā laikposmā no 2000. gada 22. februāra līdz marta mēneša beigām saņemtā bezdarba pabalsta summu.
- 11 Saskaņā ar Meridā viedokli, Vācijas algas nodokļa fiktīva atskaitīšana no viņa pamata darba samaksas, lai noteiktu pagaidu pabalsta aprēķina bāzi, ir prettiesiska. Saskaņā ar Dubultās nodokļu uzlikšanas konvenciju šis pabalsts ir apliekams tikai Francijā,

un konkrētajā gadījumā tam prettiesiski tiek uzlikti dubulti nodokļi. Neto algas fiktīvais aprēķins, piemērojot Vācijas nodokļu tiesības, lai noteiktu minētā pabalsta summu, ir ne tikai pretrunā tā mērķim, proti, kompensēt līdzekļu zaudējumu, kas rodas atlaišanas gadījumā, bet ir pretrunā arī Kopienas tiesībām.

- 12 Gan pirmās instances tiesa, gan apelācijas tiesa noraidīja Meridā prasību, un viņš iesniedzējtiesā iesniedza “pārskatīšanas” sūdzību.
- 13 Saskaņā ar iesniedzējtiesas viedokli, piemērojot valsts tiesības, apelācijas tiesa pamatoti un galīgi noraidīja tai iesniegto sūdzību kā nepamatotu. Šādi rīkodamās, tā ievēroja *Bundesarbeitsgericht* [Federālās darba tiesas] judikatūru, saskaņā ar kuru kā pagaidu pabalsta aprēķina bāze fiktīvā neto alga ir jānosaka saskaņā ar *SozSich* 4. panta 3. punkta b) apakšpunktu. Šajā sakarā Vācijas Federatīvajai Republikai būtu fiktīvi jāņem vērā Vācijas algas nodoklis pat Meridā gadījumā, lai gan viņa dzīvesvieta un nodokļu maksāšanas vieta ir Francijā.
- 14 Tomēr nevar izslēgt to, ka sociālie partneri nav ievērojuši EKL 39. pantu, paredzot, ka, nosakot pagaidu pabalsta aprēķina bāzi, Vācijas algas nodokli fiktīvi ņem vērā pat attiecībā uz darbiniekiem, kuru dzīvesvieta ir citā dalībvalstī.
- 15 Šajā sakarā iesniedzējtiesa uzsver, ka Meridā uzskata sevi par diskriminācijas upuri tajā ziņā, ka, ja tāpat kā laikā, kad viņš bija sabiedroto spēku darbinieks Vācijā, viņam ir jāmaksā ienākumu nodoklis, pamatojoties uz Francijas tiesībām, tāpēc, ka viņš Francijā saņem bezdarbnieka pabalstu un Vācijā — pagaidu pabalstu, viņam vienlaikus ir jāpiekrīt, ka par aprēķina bāzi minētā pabalsta noteikšanai tiek ņemta

fiktīva neto darba samaksa, ko nosaka, veicot atskaitījumus saskaņā ar Vācijas nodokļu tiesībām. Šādi viņš vienlaikus ir pakļauts divu dalībvalstu nodokļu tiesībām, kas ir pretrunā EKL 39. pantam.

- 16 Iesniedzējtiesa savukārt norāda, ka ienākumu, ko Vācijas Federatīva Republika izmaksā Meridā pēc viņa darba līguma izbeigšanas, aplikšanu ar nodokļiem tāpat kā iepriekš regulē Dubultās nodokļu uzlikšanas konvencijas normas. Meridā nepamatoti iebilst pret to faktu vien, ka noteikumi attiecībā uz pagaidu pabalsta bruto summai piemēroto aprēķina bāzi viņa gadījumā nav labvēlīgāki, nekā tie ir attiecībā uz tādiem darbiniekiem, kas nav pārrobežu darba ņēmēji.
- 17 Tomēr *Bundesarbeitsgericht* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai tiek pārkāpts EKL 39. pants, ja, nosakot pagaidu pabalsta aprēķina bāzi *TV SozSich* 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā [*TV SozSich* 4. panta 3. punkta b) apakšpunkta otrajā teikumā] paredzētajā gadījumā, fiktīvi balstās uz Vācijas algas nodokli, kad bijušais darbinieks dzīvo un ir nodokļu maksātājs ārvalstīs?”

Par prejudiciālo jautājumu

- 18 EKL 39. pants aizliedz jebkādu diskrimināciju pilsonības dēļ starp dalībvalstu darba ņēmējiem attiecībā uz nodarbinātību, darba samaksu un citiem darba un nodarbinātības nosacījumiem.

- 19 Turklāt 7. panta 4. punkts Regulā Nr. 1612/68, kas izskaidro un īsteno dažas tiesības, kas migrējošiem darba ņēmējiem izriet no EKL 39. panta (1998. gada 15. janvāra spriedums lietā C-15/96 *Schöning-Kougebetopoulou*, *Recueil*, I-47. lpp., 12. punkts), paredz, ka jebkura koplīguma klauzula, tai skaitā par atalgojumu un citiem darba vai atlaišanas nosacījumiem, nav spēkā tiktāl, cik tā izvirza vai pieļauj diskriminējošus nosacījumus attiecībā uz darba ņēmējiem, kas ir citu dalībvalstu pilsoņi.
- 20 Netiek apstrīdēts tas, ka tāds maksājums kā pagaidu pabalsts, kas ir darbiniekiem atlaišanas gadījumā piešķiramu priekšrocību daļa, ietilpst iepriekšējā punktā minēto noteikumu materiālās piemērošanas jomā un ka pārrobežu darba ņēmējs, kas atrodas Meridā situācijā, var atsaukties uz šo noteikumu izmantošanu saistībā ar šādu pabalstu (šādā sakarā skat. jo īpaši 1998. gada 24. septembra spriedumu lietā C-35/97 *Komisija/Francijsa*, *Recueil*, I-5325. lpp., 36., 40. un 41. punkts).
- 21 Saskaņā ar iedibinātu Tiesas judikatūru, vienlīdzīgas attieksmes princips, kas ir ietverts gan EKL 39. pantā, gan Regulas Nr. 1612/68 7. pantā, aizliedz ne tikai atklātu diskrimināciju, kas balstīta uz pilsonību, bet arī visus slēptas diskriminācijas veidus, kas, piemērojot citus izšķiršanas kritērijus, faktiski vainagojas ar to pašu rezultātu (skat. jo īpaši 1996. gada 23. maija spriedumu lietā C-237/94 *O'Flynn*, *Recueil*, I-2617. lpp., 17. punkts).
- 22 Nediskriminācijas princips prasa ne tikai to, lai attieksme salīdzināmās situācijās nebūtu atšķirīga, bet arī to, lai attieksme dažādās situācijās nebūtu vienāda (skat. jo īpaši 1997. gada 17. jūlija spriedumu lietā C-354/95 *National Farmers' Union u.c.*, *Recueil*, I-4559. lpp., 61. punkts).

- 23 Ja vien tā nav objektīvi pamatota un samērīga ar sasniedzamo mērķi, valsts tiesību norma ir jāuzskata par netieši diskriminējošu tad, ja savas iedabas dēļ tā var vairāk skart migrējošus darba ņēmējus nekā valsts darba ņēmējus un ja tāpēc pastāv risks, ka attiecībā pret pirmajiem tā varētu būt nelabvēlīgāka (skat. jo īpaši iepriekš minēto spriedumu *O'Flynn*, 20. punkts).
- 24 Šajā gadījumā Vācijas algas nodokļa fiktīvai ņemšanai vērā ir nelabvēlīgas sekas attiecībā uz pārrobežu darba ņēmēju stāvokli. Ja, nosakot pagaidu pabalsta aprēķina bāzi, fiktīvi atskaita šo nodokli, tad personas, kuras, kā Meridā, dzīvo un maksā nodokļus citā dalībvalstī, nevis Vācijas Federatīvajā Republikā, tiek nostādītas nelabvēlīgākā situācijā attiecībā pret darba ņēmējiem, kuri dzīvo un ir nodokļa maksātāji šajā valstī.
- 25 Šo pēdējo darba ņēmēju gadījumā aprēķina bāze, kuru izmanto, lai noteiktu pagaidu pabalsta summu, tiek noteikta tādā veidā, ka šī bāze atbilst neto algai, kas, ja darba attiecības nebūtu izbeigtas, būtu izmaksājama ieinteresētajai personai šī pabalsta izmaksāšanas brīdī. Šo rezultātu panāk, fiktīva aprēķina ceļā papildus sociālā nodrošinājuma nodevām atskaitot to nodokļu summu, kas maksājami, piemērojot Vācijas nodokļu tiesības, kuras regulē arī ieinteresētās personas situāciju darba attiecību laikā.
- 26 Pirmajā gadā, kas seko darba attiecību izbeigšanai, pagaidu pabalsta summa sasniedz 100 % no starpības starp aprēķina bāzi un bezdarba pabalsta summu (gadījums, uz kuru attiecas *TV SozSich* 4. panta 3. punkta b) apakšpunkts). *TV SozSich* 4. panta 4. punkta b) apakšpunkta otrais teikums turklāt garantē neitralitāti pret jebkādiem iespējamiem nodokļiem, kuriem varētu būt pakļauts pagaidu pabalsts, t.sk. tāpēc, ka ir pārsniegta maksimālā nodokļu atbrīvojuma summa Vācijā.

- 27 Tātad pirmajā gadā pēc darba attiecību izbeigšanas Vācijā dzīvojošo bijušo darbaņēmēju ienākumi atbilst ienākumiem, kas tiem būtu izmaksāti kā aktīviem darbaņēmējiem.
- 28 Savukārt attiecībā uz pārrobežu darbaņēmējiem, kas ir Meridā situācijā, fiktīva Vācijas algas nodokļa atskaitīšana, nosakot pagaidu pabalsta aprēķina bāzi, neļauj sasniegt to pašu rezultātu, izmaksājot šo pabalstu, kas, tāpat kā tas bija attiecībā uz Meridā saņemto algu, apliekams ar nodokli Francijā saskaņā ar Dubultās nodokļu uzlikšanas konvencijas 14. panta 1. punktu.
- 29 Lai pamatotu šādas aprēķina metodes piemērošanu pārrobežu darbaņēmējiem, Vācijas iestādes priekšplānā izvirza administratīvas grūtības, ko radītu dažādu aprēķina metožu piemērošana atkarībā no attiecīgās personas dzīvesvietas, un ietekmi uz budžetu, kas izrietētu no tā, ka Vācijas algas nodokli neņemtu vērā.
- 30 Šie iebildumi, kas izriet no finanšu nastas palielināšanās un no iespējamām administratīvām grūtībām, tomēr ir jānoraida. Šādi jebkurā gadījumā nevar pamatot to, ka Vācijas Federatīvā Republika neievēro pienākumus, kas izriet no EK līguma (skat. jo īpaši 2002. gada 15. janvāra spriedumu lietā *C-55/00 Gottardo, Recueil*, I-413. lpp., 38. punkts).
- 31 Tiesas sēdē Vācijas valdība paziņoja, ka *TV SozSich* 4. panta 4. punkta otrais teikums ir jāinterpretē tā, ka persona, kas atrodas Meridā situācijā, var panākt, ka Vācijā tiek atmaksāta to nodokļu summa, kas dzīvesvietas valstī samaksāti par pagaidu pabalstu. Šīs normas mērķis ir neitralizēt ikvienu nodokli, kas, iespējams, būtu maksājams šī pabalsta saņemšanas dēļ, neatkarīgi no valsts, kurā tas tiek izmaksāts.

- 32 Tomēr apstākļi, pat ja tas tiktu pierādīts, ka dzīvesvietas valstī izmaksāto nodokļu summu pēc tam atmaksā nodarbināšanas dalībvalstī, neietekmē secinājumu, ka Vācijas algas nodokļa fiktīva ņemšana vērā liecina par diskrimināciju, kas kaitē tādiem darba ņēmējiem, kuri atrodas Meridā situācijā.
- 33 Vācijas algas nodokļa fiktīvai atskaitīšanai, nosakot pagaidu pabalsta aprēķina bāzi, nav nekādas saiknes ar ienākumu nodokli, ko Francijā maksā darbinieks savu darba attiecību laikā, tā, ka pat tad, ja summa, kas atbilst šī pabalsta saņēmēja samaksātajam nodoklim Francijā, tiek vēlāk atmaksāta Vācijā, šāda pabalsta summa galu galā var izrādīties mazāka par summu, kas atbilst starpībai starp aktīvās darba dzīves laikā izmaksāto darba samaksu un bezdarba pabalstu, ko saņem attiecīgā persona.
- 34 Starp citu, netiek apstrīdēts, ka šāds ir pamata lietas gadījums, kurā Vācijas algas nodokļa fiktīva atskaitīšana attiecībā uz pārrobežu darba ņēmējiem, kas ir Meridā situācijā, rada tādu situāciju, ka pēdējiem tiek atņemta daļa neto ienākumu, ko tie saņēma laikā, kad strādāja Vācijā izvietotajos bruņotajos spēkos, un šī daļa atbilst starpībai starp Francijā samaksātā ienākumu nodokļa summu un to, lielāko, summu, kas atbilst Vācijas algas nodoklim, ko fiktīvi atskaita, aprēķinot pagaidu pabalstu.
- 35 Šādi to pārrobežu darba ņēmēju gadījumā, kas atrodas Meridā situācijā, Vācijas algas nodokļa likmes fiktīva piemērošana neļauj pagaidu pabalsta izmaksai pirmā gada

laikā pēc darba attiecību beigām kompensēt zaudēto algu, pretēji tam, kā tas ir attiecībā uz Vācijā dzīvojošiem darba ņēmējiem.

36 Šāda kompensācija notiktu, ja Vācijas iestādes noteiktu pagaidu pabalsta, par kuru Francijā ir maksājams nodoklis, aprēķina bāzi, pamatojoties uz Dubultās nodokļu uzlikšanas konvencijas 14. panta 1. punktu, fiktīvi neatskaitot Vācijas algas nodokli, kas nebija maksājams par attiecīgās personas aktivitātes periodā izmaksāto algu, vienlaikus neatlīdzinot Francijā samaksāto algas nodokli.

37 Šādos apstākļos uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka EKL 39. pants un Regulas Nr. 1612/68 7. panta 4. punkts iestājas pret tādu valsts regulējumu, kas paredzēts koplīgumā, saskaņā ar kuru tāda nodarbināšanas dalībvalsts izmaksāta sociālā maksājuma, kāds ir pagaidu pabalsts, summa tiek aprēķināta tā, ka, nosakot minētā pabalsta aprēķina bāzi, fiktīvi tiek atskaitīts šajā valstī maksājams algas nodoklis, lai gan saskaņā ar Dubultās nodokļu uzlikšanas novēršanas konvenciju atalgojumi, darba algas un līdzīgas darba samaksas, ko izmaksā darba ņēmējiem, kas nedzīvo nodarbināšanas dalībvalstī, ir ar nodokļiem apliekamas tikai to dzīvesvietas dalībvalstī.

Par tiesāšanās izdevumiem

38 Attiecībā uz lietas dalībniekiem pamata lietā šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

EKL 39. pants un Padomes 1968. gada 15. oktobra Regulas (EEK) Nr. 1612/68 par darba ņēmēju brīvu pārvietošanos Kopienā 7. panta 4. punkts iestājas pret tādu valsts regulējumu, kas paredzēts koplīgumā, saskaņā ar kuru tāda nodarbināšanas dalībvalsts izmaksāta sociālā maksājuma, kāds ir pagaidu papildu pabalsts (*Überbrückungsbeihilfe*), summa tiek aprēķināta tā, ka, nosakot minētā pabalsta aprēķina bāzi, fiktīvi tiek atskaitīts šajā valstī maksājams algas nodoklis, lai gan saskaņā ar Dubultās nodokļu uzlikšanas novēršanas konvenciju atalgojumi, darba algas un līdzīgas darba samaksas, ko izmaksā darba ņēmējiem, kas nedzīvo nodarbināšanas dalībvalstī, ir ar nodokļiem apliekamas tikai to dzīvesvietas dalībvalstī.

[Paraksti]